

Do průvodu Slavnostní zbroj saského kurfiřta Jana Jiřího I. z let 1620 až 1625.
Foto: 5x Karel Pešek, MAFRA

Rytířské ferrari

V Drážďanech po 280 letech opět otevřeli síň, kde mají **BRNĚNÍ SE SPOUSTOU ZLATA**, což se líbilo i mně, přestože jsem si nikdy na rytíře nehrála. A mají tam třetí největší sbírku zbraní na světě.

ANDREA ANGERMANNOVÁ

Koukám na něco, co ve své době hrálo pro marnivé a bohaté stejnou roli jako dnes vůz ferrari v limitované sérii, na který se čeká rok.

Saský kurfiřt Kristián II. za to kolem roku 1562 dal skoro devět tisíc guldů. Stříbrozlatou zbroj od slavného antverpského zlatníka a zbrojíře Elisea Libaertse však nenosil na rytířské turnaje, nýbrž jen do slavnostních průvodů, na ceremonie nebo vyhlášené slavnosti drážďanského dvora.

Oslňující zlatá a stříbrná výzbroj byla odznakem moci a bohatství. Na brnění z předních evropských

dílů se čekalo jako dnes na ferrari – klidně dva i tři roky.

„Za 8 800 guldů, které to brnění stálo, by se tehdy daly pořídit čtyři obrazy od proslulého malíře Tiziana. Když si na sebe vezmete takovou zbroj, je všechno hned jasné,“ říká moje průvodkyně Rezidenčním zámekem v Drážďanech, kde byl nedávno otevřen Obří sál. Našla jsem v něm třetí největší světovou sbírku zbraní, brnění, kyrysů, přileb, kopí a rytířských oděvů z 15. až 17. století. A nechyběly ani pistole, z nichž se střílelo při bitvě na Bílé hoře.

Okázalá kurfiřtova zbroj se pyšní velmi jemným dekorem, ale stejně vážila hezkých pár kilogra-

Může se hodit

Rezidenční zámek v centru Dráždan je otevřen denně mimo úterý od 10 do 18 hodin. Vstupné je 10 eur pro dospělé a 7,50 pro mládež, platí i na další tři výstavy v Rezidenčním zámku. Do 16 let vstup zdarma.

Nově otevřeno Obří sál (Riesensaal) se otevřel po 280 letech a dráždanské Státní umělecké sbírky do něj umístily úchvatnou sbírku více než 350 zbraní, brnění a dalších předmětů z 15. až 18. století. Sál najdete v Rezidenčním zámku v centru saského hlavního města (<http://www.skdmuseum.com>).

mů. Tím to však nekončí, stejně tepanou výzbroj jako pán měl i kůň – od chrániče hlavy po celé tělo. Tohle „železářství“ dnes nevyčísitelné hodnoty původně u Kristiána II. skončit nemělo, zlatník Eliseus Libaerts vše vyráběl pro švédského krále Erika XIV. Protože však vypukla válka, král zbroj už nedostal. Jeden kus – zlatě zdobené brnění na černém podkladě – Kristián II. nejprve koupil pro svého mladšího bratra Jana Jiřího I. Saského jako dar ke svatbě. Jak mu padla, vidíme vedle na obraze v životní velikosti. Jenže na něm má i tepané boty, které se zřejmě ztratily.

Když Kristián II. viděl, jakou nádheru bratřovi daroval, chtěl podobnou a za dva roky si od Libaertse koupil stříbrozlatou, která také původně byla pro švédského krále.

Bungee jumping té doby

Přestože tato dvě parádní brnění přitahují největší pozornost návštěvníků, nejcenějším pokladem nejsou. V jedné z vitrin je zlatá výzbroj, kterou kurfiřtovi Kristiánovi I. daroval Karel Emanuel I., vévoda savojský. Je tak jemně tepaná a dokonale zpracovaná, že téměř vypadá, jako by brnění bylo z látky. Byla tak drahá a vzácná, že už tehdy putovala do pokladnice místo do zbrojnice.

Nádhera i teď.

Nikdy by mě nenapadlo, že se mi budou líbit brnění. Teď si jich prohlížím šedesát. A baví mě to.

Šedesát kusů zlatého, stříbrného plechu a oceli. Jsou v dráždanském Obřím sále, který byl v Rezidenčním zámku pro veřejnost otevřen poprvé po 280 letech. Postaven byl v polovině 16. století, přesně před 460 lety.

Teď tady včetně brnění vystavují na 350 položek ze svých sbírek. Ožívají tím stará turnajová klání. Na jednom obraze bojuje kurfiřt August Saský a Fabian von Schön-aich. Jejich koně mají krásné zeleno- a černožlaté přehozy téměř na zem. Vypadají krásně, jestli se jim při bitvě nepletly pod kopyta, to jsem nezjistila. Ani to, zda se po každém klání praly.

Dozvídám se, že souboje v té době už nebyly taková řežba. „Nebyly tak nebezpečné, jak se nám dnes zdá, na koních se jezdilo rychlostí maximálně 25 kilometrů v hodině. Když někdo spadl, bolelo to, možná omdlel a spoustu modřin měl určitě. Pro bojovníky to byl adrenalin, jako pro nás dnes například bungee jumping,“ říká jeden z průvodců.

Ale ty kovové oblečky, v nichž bojovali, byly opravdu pěkné. Ještě, že nám je tady zanechali.

andrea.angermannova@mfdnes.cz

Pro krále Tuhle zbroj z roku 1562 Eliseus Libaerts vytvořil původně pro švédského krále Erika XIV.

CESTY MILANA VODIČKY

Přežít taxi

Chtěl jsem přinést nějaké poučné příběhy o tom, jak mě různě po světě doběhli taxikáři, ale pak jsem si uvědomil, že žádné nemám. Jediné místo, kde mě okradli v taxíku, bylo doma.

Pamatuju si jen na to, jak jsem se vyděsil, když jsem přiletěl do Dháky v Bangladéši, byla noc, vycházel jsem z letiště a uviděl, jak kolem stojí 50 chlapíků s kníry. Ve tmě se jim blýskaly oči jako dýky – a jak jsem se lekl a udělal instinktivní úkrok zpátky, oni udělali krok dopředu. Ještě jsem ustoupil, oni se rozběhli – a najednou jsem nemohl nikam. Už mě měli.

Ali Baba a čtyřicet devět loupežníků chtěli moje prachy. A foťák a nabíječku a trička a pastu na zuby. Tak jsem to aspoň viděl. Ale všechno to byli taxikáři a zřejmě si mě spletli s Karlem Gottem, protože se takřka poprali o to, kdo mě odveze. Vypadalo to jako přirozený výběr nebo kmenová válka. Padala zřejmě silná slova a hlasy byly zvýšené.

Pak jsem si uvědomil, jak vyvážnu. Vybral jsem si toho největšího loupežníka a řekl, že tedy pojedou s ním. Rád bych napsal, že za námi letělo několik šípů, ale nebyla by to pravda, protože ostatní taxikáři byli náhle ospalí, moc hodní a moc lhostejní.

Možná, že jsem se nikdy nedostal do problémů díky tomu, že jsem vyvíjený z Prahy a jsem možná až moc ve střehu. Tak třeba v zemích třetího světa bych si nikdy nesedl do taxíku, kde má taxikář kamaráda nebo pasažéra. Možná bychom si dobře pokecali, ale taky to může být past. Snažím se, abych si vybral taxikáře já, a ne on mě. Když nejsem v „normální“ zemi, nedávám si bágel do kufru. Dopředu se zeptám v hotelu, kolik to stojí, a pak to řeknu řidiči dřív, než vyrazíme. Úplně nejlepsi je, když to někdo z místních probere s řidičem sám. Taxikář obvykle nakonec zkusi cenu vzednout, ale člověk musí být jako žula.

A taky jsem se naučil, že jim nemám všechno věřit. V Kinshase jsme se prodírali tržištěm, já se nudil, a tak jsem se zeptal, jestli nebude problém, když budu fotit. Přikývl s takovým údivem, jako bych se zeptal, jestli nebude lidem na ulici vadit, že dýchám. Začal jsem fotit a do dvou minut se kolemjdoucí snažili taxik převrátit.

Někdy ale člověk opravdu nletí. Jako v té Dháce. Jeli jsme dlouhou tmou, až mě Ali Baba konečně vysadil, kde měl, a donesl mi bágel. Řekl, kolik chce. V přepočtu necelou stovku. Tím mě dostal. Byl to ďábelský trik. Když jsem to slyšel, bylo mi jasné, že mu dám ty stovky dvě. A taky jsem to udělal.